2.

Κυλάει τῆς θάλασσας τὸ δάκρυ
στὸ γοργοκύλισμα τοῦ ἀφροῦ,
Ρημάζει τὴν καρδιὰ σκληρότερα
τοῦ φουστανιοῦ σας τὸ φροῦ-φροῦ.

3.

Ὦ θάλασσα, στὴν τρικυμία σου
ἐζήτησα νὰ βρῶ τὸ μνῆμα.
Δὲν πέτυχα καὶ μ' ἅρπαξε
κάποιων ξανθῶν μαλλιῶν τὸ κῦμα.

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(συνέχεια)

Ἀπὸ τὰ σπέρματα τὰ σπέρματα γεννιῶνται
κι' ἀπὸ τὸ κάλλος ἐμορφιὰ Σὺ ἐγεννήθης
καὶ ἄλλους ἔχεις χρέος νὰ γεννήσης.
Σύμφωνα μὲ τῆς φύσεως τὸν νόμον πρέπει
ν' αὐξάνεσαι διὰ νὰ ἐπιζήσουν
οἱ ἰδικοί σου ὅταν σὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃς
ὥστε νὰ ἐπιζῇς πρὸς πεῖσμα τοῦ θανάτου,
μέσα σ' ἐκείνους ποῦ θὰ σ' ὁμοιάσουν.
Εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ πλέῃ εἰς ἱδρῶτα
ἡ πληγωμένη ἡ βασίλισσα. Στὴν θέσιν
ποῦ ἦταν ξαπλωμένη εἶχε φύγῃ
κάθε σκιά. Στὸ μέσον τῆς ἡμέρας
ἐξηντλημένος ὁ Τιτὰν τοὺς παρετήρει
μὲ βλέμματα διάπυρα καὶ εὐχοῦταν
νὰ σέρνῃ τὸ ἁμάξι του στὴν Ἀφροδίτην
κοντὰ ὁ Ἄδωνις ἅμα τὸν ὁμοιάσῃ.
Πλὴν ἔξαφνα μ' ἀμέριμνον τὸ ὕφος,
μὲ βλέμματα βαριά, ἀηδή, ζοφώδη,
τὸ μέτωπόν του συνωφρυωμένον,
τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν του ἀποβάλλων
ὡσὰν ἀτμοὶ ὁμίχλης ὅταν σκοτινιάζουν
τὸν Οὐρανόν, ὁ Ἄδωνις φωνάζει :
«Φύγ' ἀπ' ἐδῶ τὸν ἔρωτα δὲν θέλω !
Τὸ πρόσωπόν μου καίει ὁ Τιτάν ! θὰ φύγω !»
Ἀλλοίμονον ! ἐκείνη τοῦ φωνάζει,
ἀλλὰ γιατὶ νὰ ἦσαι τόσον νέος
καὶ σκληρός ; Ὁποίαν δικαιολογίαν
θέλεις μοῦ δώσει ἂν ἀποχωρήσῃς;
Τὴν οὐρανίαν μου πνοὴν θὰ κάμω
Ζέφυρον, νὰ δροσίσῃ τοῦ Ἡλίου
τὴν θέρμην· θὰ σ' ἐπισκιάσω
μὲ τὰ μαλλιά μου καὶ ἐὰν ἀκόμη
σὲ καίει, τὴν φλόγα θὰ σβύσω
μὲ δάκρυα. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκπέμπει
ὁ Ἥλιος τὰς φλόγας του. Τοποθετοῦμαι
λοιπὸν μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Ἡλίου.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἀπ' ὅλα τὰ ὁῆθεν φιλολογικά μας περιοδικὰ μόνον τὰ «Παναθήναια» μίλησαν, καὶ πολὺ γνωστικὰ μάλιστα, γιὰ τὸ Μιστριωτικὸ ζήτημα.

— Δὲν ἀνάβαλαν κι' αὐτά, ὅπως μερικὰ ἄλλα, νὰ μιλήσουν τὸν ἄλλο μῆνα, ἢ τὸν ἄλλο χρόνο.

— Ἀλήθεια! Μίλησε κ' ἡ «Διάπλασι τῶν Παίδων» στὴν ἀλληλογραφία της.

— Ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος ἔσπευσε νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς μικρούς ἀναγνώστας καὶ θαυμαστάς του πῶς εἶναι κατὰ τῆς δημοτικῆς γλώσσας.

— Ἀλλὰ καὶ τί δὲν μᾶς διαβεβαιώνει, μικροὺς καὶ μεγάλους, κάθε τόσο ὁ Φιλολογικὸς αὐτὸς ἀνεμόμυλος!

— Μᾶς θύμησε κάποιος φίλος μας κ' ἕνα ἄλλο σπουδαιότατο γιὰ τὸν κ. Μιστριώτη:

— Ὁ σοφὸς ἱεροφάντης τῶν Ἐμπουσῶν μίλησε ἄλλοτε, σὲ χρόνια περασμένα, μ' ἐνθουσιασμὸ στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ τὰ δραματικὰ κατασκευάσματα τοῦ λογίου μπαρμπέρη κ. Μελισσιώτη.

— Καὶ τὰ δράματ' αὐτὰ εἶναι γραμμένα στὴ δημοτικὴ γλῶσσα.

— Ὁ κ. Μιστριώτης δὲν ξουρίζεται γιὰ νὰ πῇ κανένας πῶς μίλησε ἔτσι γιὰ νὰ μὴ πληρώσῃ τὰ ξουριστικὰ στὸν κ. Μπαρμπέρη.

— Ὅποιος δὲ διάβασε τὰ ἀθάνατα ἰντερβιοῦ τοῦ Καινελλίδη γιὰ τὴ γλῶσσα, ποῦ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα δημοσιεύουνται τώρα στοὺς «Καιροὺς», ἔχει χάσει.

— Δὲν περιγράφεται, τὸ τί λέει ὁ φαιδρότατος αὐτὸς κύριος γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ποῦ τὸ ξέρει ὅσο καὶ μεῖς ξέρουμε τὰ Γιαπονέζικα.

— Ἀποροῦμε μονάχα πῶς δὲν ἔφτασε ἡ κυκλοφορία τῶν «Καιρῶν» στὸ ἑκατομμύριο ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ διευθυντής τους ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ἀνάγνωσμα, σὰν τὴ «Πάπισσα Ἰωάννα» νὰ ποῦμε, τὴ γνώμη του.

— Ἀπόδειξι τρανὴ πῶς οἱ Ρωμηοὶ δὲ μάθαμε ἀκόμη νὰ ἐχτιμοῦμε τὰ καλὰ καὶ τὰ φαιδρὰ πράματα.

— Κσὶ μιὰ ἀπάντησι ποῦ τὴ χρωστοῦμε στὴν σεμνὴ κ' ἐντιμοτάτη Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα «Ἑσπερινή» γιὰ ὅσους ὑπαινιγμοὺς ρίχνει ἀδιάκοπα:

— Ὁ «Νουμᾶς» ἐκδίδεται μὲ Ρούσσικα ρούβλια. Θέλει τίποτ' ἄλλο ;

— Ἂν θέλῃ, εἴμαστε προθυμότατοι νὰ τῆς ἐξηγήσουμε «καὶ τὰ λοιπὰ» ποῦ ἀφήνει ἀσυμπλήρωτα σ' ἕνα φύλλο της.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Φίλε Νουμᾶ.

Ἀπ' ὅλα τὰ νόστιμα ποῦ λέχτηκαν καὶ γράφηκαν γιὰ τὰ γλωσσικὰ (κ' εἶναι πάμπολλα) παίρνει, θαρρῶ, τὸ βραβεῖο ἡ προκήρυξη ἐκείνη τῶν ἑφτὰ παλικαριῶν τοῦ Πανεπιστημίου ποῦ ἔγιναν Ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ κανονίσουν τὸ ζήτημα.

Προσκαλοῦν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ σηκωθῇ νὰ διαφεντέψῃ τὴ γλώσσα ΤΟΥ, δηλαδὴ τὴ γλώσσα τοῦ Μιστριώτη !!!

Βέβαιο πῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ εἶναι ὅλος στὸ ποδάρι ὡς τώρα, καὶ θὰ μαζεύεται στὰ πρόθυρα τοῦ Πανεπιστημίου τραγουδῶντας.

Ὁ Ὄλυμπος καὶ ὁ Κίσσαβος τὰ δύο ὄρη ἐρίζουσι,
Τὸ μὲν ἐπὶ ξίφεσιν ἐπαιρόμενον, τὸ δ' ἐπὶ πυροβόλοις.
Στρέφει τὸν λόγον ὁ γηραιὸς Ὄλυμπος πρὸς τὸν
[Κίσσαβον καὶ δὴ λέγει,
Τί μὲ λοιδωρεῖς, ὦ ὑπὸ Τούρκων πεπατημένε Κίσσαβε ;
Ὁ Περίκλυτος Ὄλυμπος εἰμὶ ἐγώ,
Ὁ δύο μὲν καὶ τεσσαράκοντα μετρῶν ἄκρας, ἑξήκοντα δὲ
[κρήνας,
Νῦν δὲ καὶ Φρενοκομεῖον προσκτησάμενος, κτλ. κτλ.

Πάντα δικός σου
Λ. Ε.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΙ

Ἀγαπημένε μου Νουμά,

Μιὰ Κυριακή—τὴν ἀλησμόνητη Κυριακὴ ποῦ ὁ κ. Μιστριώτης ἀνέλαβε νὰ χαντακώσῃ τὴ γλῶσσα τῶν προγόνων μας — πρωΐ πρωΐ περνοῦσα παρὰ πέρα πὸ τὴν ἀγορὰ καὶ εἶδα πόλλους ἀνθρώπους μὲ τὸ καπέλλο στὰ χέρια καὶ εἶχανε περιτριγυρίσει ἕνα Βδελλόπουλο (παραγωγὴ ἀμφίβολος) ποῦ ἤτανε ἀνεβασμένος σὲ μιὰ καρέκλα κα ποῦ κεῖ τοὺς ἐξηγοῦσε τὸ Εὐαγγέλιο. Σοῦ λέω δὲ ἔτσ μυστικὰ μυστικὰ χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανένας πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι Εὐαγγελιστής, μὲ ἄλλα λόγια εἶναι ἄνθρωπος μιᾶς αἱρετικῆς θρησκείας νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι .... Στὶς 4 μ. μ. πέρασα πὸ τὸ πανεπιστήμιο καὶ μοῦ εἶπαν πῶς μιλάει μέσα ὁ κ. Μιστριώτης γιὰ τὴ γλῶσσα

Μοῦ φάνηκε τοῦτο πολὺ παράξενο· γιατὶ τὸ Βδελλόπουλο νὰ μὴ τὸν ἀφίνουν νὰ μιλάῃ μεσ' στὴν ἐκκλησιά, καὶ τὸν κ. Μιστριώτη νὰ τὸν ἀφίνουν ἔτσι εὔκολα νὰ μπαίνῃ μεσ' στὸ πανεπιστήμιο καὶ νὰ λέῃ (καὶ τί λέει ;) γιὰ τὴ ζωντανή μας γλῶσσα, γιὰ τὴ γλῶσσα τῆς μάννας μας καὶ τοῦ πατέρα μας ; Δὲν εἶνε αὐτὸς αἱρετικὸς τῆς ἁγίας γλώσσας μας ;

Δικός σου παντοτεινὰ
ΝΑΚΟΓΥΦΤΟΣ

παραγεμισμένη, καὶ μ' ἕνα κρρρίτς φοβερὸ σχίσθηκε ἀπὸ πάνω ἴσα μὲ κάτω, ἀφίνοντας ἀπὸ πίσω του νὰ κρέμωνται δυὸ σημαίαις. Τὸ κακὸ ἤτανε ποῦ δὲν φοροῦσε γιὰ τὴ ζέστη καὶ σώβρακο . . .

— Γιούχα ! φωνάξαν οἱ κλέφταις σκασμένοι σ' τὰ γέλοια τὴν ὥρα ποῦ ὁ δάσκαλος, μὲ τὸ **τσύριε ἀρχηγὲ** πνιγμένο σ' τὸ στόμα του, στριφογύριζε σαστισμένος, κρατῶντας σ' τὄνα χέρι τὸ πασκαλειμμένο φέσι του καὶ γυρεύοντας μὲ τ' ἄλλο νὰ συμαζέψῃ τὴ βράκα.

— Κύττα ἐκεῖ τοῦ δικόλ' τὴ γέννα ! Δὲν τῶπα πῶς κἄτ' κνιέται σ' τὴ βράκα ; κύττα, καπτάνιε μ' τί τ' πέφτ' !

Καὶ μάζεψε ὁ Γιωργούλας τὰ χαρτιὰ μὲ τὸ χαβιάρι καὶ τ' αὐγοτάραχο, ποῦ δὲν ἤτανε τυχερὸ νὰ τὰ φάῃ ὁ ἔπαρχος... οὔτε κἂν ἀπὸ τὴ βράκα βγαλμένα !

— Ἄστε τουν πιὰ τοὺ δάσκαλου, ὀρὲ παιδιά μ', ἄστε τουν νἄχτε τὴν εὐκὴ τς' Παναγιᾶς ! Ἄστε τουν τὸν ἔρμο ! Εἶναι καλὸς δάσκαλος, οὐ μαῦρος· τοὺν εἴχαμε σ' τὸ χωριό μας κι' ἔμαθ' οὔλα τὰ πδιὰ νὰ λιὲν τὸ φγγάρ, σλήνη !— Φώναξε μιὰ γριὰ ποῦ παρέκει καθώτανε, σήκωνοντας μ' ἀγανάχτησι τὰ χέρια της.

Ὁ πονόψυχος καπετάνιος συγκινήθηκε, φαίνεται, ἀπὸ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τοῦ δασκάλου καὶ γρήγωρα ἔδωσε τέλος σ'τὰ βάσανά του.— Ἄϊντε, ὀρέ, εἶπε, παῦτε πιὰ τὰ γέλοια ! Πάει νὰ ζουρλαθῇ ὁ ἄμοιρος ... Ποῦσαι, σταυρομάνα, σὺ ποῦ τὸν ξέρς ἀπ' τὸ χωριό σ'... νὰ μιὰ βελόνα καὶ κλωστὴ νὰ τοῦ σουβλορράψ τὴ βράκα. Ντροπῆς εἶνε !

Βρέθηκαν σ' τὸ σελάχι τοῦ καπετάνιου τὰ χρειαζούμενα γιὰ τὸ ράψιμο. Δὲν ἤτανε ἡ βέβαια, περίφημη ράφτρα ἡ γριά, μὰ πάνω κάτω κατάφερε νὰ συμμαζώξῃ τὸν δάσκαλο... Ἔτσι τοῦ πῆγε πιὰ τοῦ δόλιου ἡ ψυχὴ σ' τὸν τόπο της. Βεβκιωμένος πῶς τὸ κεφάλι του ἤτανε καλὰ στερεωμένο, πῆρε τὸ κουράγιο νὰ ξεπλύνῃ σ' τὴν πηγὴ τὸ μοῦτρό του, ποῦ σὰν τὸν ἥλιο γυαλίζε ἀπὸ τῆς γλύτσαις. Σὰν πλύθηκε καλὰ καὶ ξεσκονίσθηκε, ἔβαλε στραβὰ τὸ φέσι του, μούσκεμμ' ἀκόμα 'πὸ τὸ πλύσιμο ποῦ τοὔκανε, καὶ πῆγε 'περήφανα νὰ κάτσῃ σιμὰ σ' τὸν παππᾶ καὶ τὸν Κὺρ Νικολάκη, θέλοντας νὰ δείξῃ πιὰ θέσι ταιριάζει σ' τὴ λογιότη του.

—Ὀρὲ παιδιά,εἶπε χαμογελασμένος ὁ καπετάνιος, τί κάτσατ' καὶ χαζεύετε μὲ τὸ δάσκαλου σὰν χαϊβάνια. Ὁ ἥλιους πάει μισούρανα· οὐλ' πεινάμ' κι' ὁ δάσκαλος πιότερο, ποῦ 'χασ' τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια... Ἄϊντε ρέ ! βάλτε τς' ἀνθρώπς σ' τοὺν ἴσκιου .... ψήθκαν οἱ ἔρμοι ! Βάλτε τς' μισοὺς πίσ' ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ποῦ ἰσκιόν', τς' ἄλλους μισοὺς κατ' ἀπ' τὰ πλατάνια... Τοῦ λόου σ' ἀφεντικό, μὲ τὴν παρέα σ', τοὺν παππᾶ, τοὺ δάσκαλο καὶ τὸ παλλκάρ" θὰ φᾶτε σ' τὴν πηγὴ μετὰ μένα. Θὰ σᾶς φιλέψω σ' τ' ἀρχοντικό μ' !

— Καπετάνιε μου, παρακάλεσε ἡ Νικολάκαινα, θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μή με χωρήσῃς ἀπ' αὐτὴν τὴν κοπέλλα· εἶν' ὀρφανὴ τοῦ κολλήγα μας, δὲν ἔχ' ἡ ἄμοιρη σ' τὸν ἥλιο μοῖρα καὶ τὴν πῆρα ψυχοπαιδα· μπορεῖ νὰ ξεψυχήσῃ ἂν φύγ' ἀπὸ κοντά μου.

— Αὐτὴ τὴ λεβέντισα, κυρά ; ἄμ ἔγνοια σου καὶ γίνετ' ἡ χάρη σου, δὲν εἶν' μεγάλο πρᾶμμα ! Τί θαρρεῖς ! ἄμα ἔρθ' τὸ βραδ' οὔλοι θὰ πᾶτε καλιά σας, κ' ἐμεῖς ἀπ' τὴν ἀλλ' τὴ μεριά . . .

— Τὸ κοκκορέτς' εἶν' ἔτμο ! Τ' ἀρνιὰ ξεροσκάσαν καὶ τρίζνε... λιγάκ' ἀκόμα καὶ θἆναι σὰν τοὺ σύκου — εἶπ' ὁ Γιαταγάνας, γυρίζοντας ἀπ' τ' ἀρνιά, ποῦ παρέκει σ' τὴν γωνιὰ τῆς πλατέας ψήνοιντα.

— Τὰ μάτια σας, ὀρέ, νὰ μή με ντροπιάστε ! Δὲν εἴμαστε γιὰ μοναχοὶ σήμερις. Κόψτε κλαριὰ καὶ στρῶστε χάμ', πέρα σ' τὴν πηγή, σ' τὸν ἴσκιου... Φέρτε γιὰ τώρα τὸ κοκκορέτσ' καὶ τ' ἀποδέλοιπα...

Τὸ κοκκορέτσι ἦρθε ἀχνιστὸ καὶ μυρουδάτο, περασμένο ἀκόμα σ' τὴ σούβλα του. Μ' ἕνα μαχαιράκι,